

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/74/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117210688
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6117210688.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu : C. H. G., a.s., so sídlom XXX XX F., R. XX, V.: XX XXX XXX, proti žalovanému : N. K., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX G. R., R. N. XXX, o zaplatenie 5 431,79 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica číslo konania 13Csp/88/2017-51 zo dňa 10.04.2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica číslo konania 13Csp/88/2017-51 zo dňa 10.04.2018 v napadnutom výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej len „súd prvej inštancie“) výkonom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5431,79 eur, kapitalizovaný úrok vo výške 257,96 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 2,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5431,79 eur od 25. 03. 2017 až do zaplatenia, poplatky za poistenie vo výške 4,72 eur, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Výkonom II. súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výkonom III. rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania keď vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 5 431,79 eur, úrokov vo výške 257,96 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,50 eur, zmluvného úroku vo výške 13,90 % ročne z nezaplatenej istiny 5 431,79 eur od 25. 03. 2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 25. 03. 2017 do zaplatenia, poistného vo výške 4,72 eur a náhrady trov konania na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 02. 09. 2015. V konaní bolo nesporné, že žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 5 900,- eur. Z prehľadu splácania mal súd za preukázané, že žalovaný uhradil v období od 21. 09. 2015 do 21. 11. 2016 celkom 1 479,60 eur, z toho žalobca započítal na úroky 975,99 eur, na istinu 468,21 eur, na poistné 35,40 eur. Následne už nič nezaplatil, preto dlh na istine (poskytnutom úvere) predstavuje 5 431,79 eur (5 900,- eur - 468,21 eur). Súd uplatnený nárok žalobcu právne posúdil s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 1, 2 a 4, § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2 a § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj s poukazom na osobitnú právnu úpravu § 1, 2 § 9 ods. 1, 2 a 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je sčasti dôvodná. Súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že sporové strany uzatvorili dňa 02. 09. 2015 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a vzhľadom na povahu zmluvných strán aj zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd preskúmaním zmluvy zistil,

že má písomnú formu a obsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. s výnimkou rozlíšenia splátky na istinu, úroky a poplatky podľa § 9 ods. 2 písm. l/ citovaného zákona, čo však súd s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. 02. 2018 nepovažoval za potrebné. Nebolo tiež sporné, že ku dňu zosplatnenia úveru predstavoval dlh žalovaného, po zohľadnení jeho úhrad, na istine 5 431,79 eur (5 900 - 468,79 eur), na úrokoch 257,96 eur, na úrokoch z omeškania 2,50 eur, na poistnom 4,72 eur, t.j. spolu celkom 5 696,97 eur. Keďže žalovaný po zosplatnení úveru nič nezaplatil a úhradu dlžnej sumy ani netvrdil, súd žalobe v časti o zaplatenie 5 696,97 eur vyhovel (nezaplatená istina + zmluvný úrok do zosplatnenia úveru v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s bodom 1.2 zmluvy + úrok z omeškania do zosplatnenia úveru + poistné). Pokiaľ však žalobca žiadal aj zmluvný úrok vo výške 13,90 % ročne aj po splatnosti úveru, t.j. po 24. 03. 2017, súd žalobu v tejto časti zamietol majúc za to, že po splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, nie však už zmluvné (dohodnuté) úroky. Pokiaľ si žalobca ďalej uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 25. 03. 2017 do zaplatenia, súd prvej inštancie ani tieto nepriznal v uplatnenom rozsahu. Uviedol, že úroky sú príslušenstvom pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú a to v súvislosti so znením ustanovenia § 39 OZ ani vtedy, keby to bolo zmluvnými stranami dohodnuté, pretože dohoda o platení úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov je v zmysle § 39 OZ neplatná pre rozpor so zákonom. Zmluvné strany majú tiež možnosť dohodnúť sa, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny. Súd však aj v tomto prípade poznamenal, že v spotrebiteľských vzťahoch je nutné vyhodnotiť platnosť resp. neplatnosť takejto dohody v prospech spotrebiteľa a preto ani takáto prípadná dohoda by nemohla byť vyhodnotená inak, ako neplatný právny úkon. Preto by žalobcovi ani v tomto prípade nemohli byť priznané úroky z omeškania z dohodnutých úrokov. Vzhľadom na uvedené súd vyhovel žalobe v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 5 431,79 eur od 25. 03. 2017 do zaplatenia a v časti úrokov z omeškania z kapitalizovaných zmluvných úrokov od 25. 03. 2017 do zaplatenia žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že nakoľko bol žalobca v spore neúspešný len v nepatrnej časti príslušenstva, priznal mu súd nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči žalovanému a súčasne vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a to do výroku II., ktorým súd sčasti zamietol žalobu. Žalobca sa nestotožňuje so záverom súdu, že po predčasnom zosplatnení zmluvy o úvere nie je oprávnený ako veriteľ požadovať úrok z úveru a taktiež, že veriteľ nemá právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania zo zmluvných úrokov). Má za to, že jeho nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie. Žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené je potvrdené aj v ustanovení § 16 ods. 1 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z vyššie uvedeného, podľa názoru odvolateľa, jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Žalobca taktiež v odvolaní poukázal na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia obsahom záväzku dlžníka je nielen vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru a dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia a to či už v lehote, alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, avšak samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka, toto ustanovenie upravuje špeciálny prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom, avšak toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu spolu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho

právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, pretože situácia nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Odstúpením od zmluvy podľa názoru odvolateľa zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý ani nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. V následnom texte odvolania žalobca citoval z konkrétnych rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Nitre, Krajského súdu v Košiciach, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky. Na podporu svojho stanoviska odvolateľ poukázal aj na návrh zákona z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník a ktorým sa navrhovalo doplnenie ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak, že na konci sa pripojí táto veta: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa ustanovenia § 565“. Rozhodujúcou skutočnosťou je, že táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon číslo 106/2014 Z.z. a ani žiadna iná zákonná novelizácie takéto ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu, neobsahuje. Z tohto dôvodu je tak neprípustné, aby sa odvolateľom citované znenie dôvodovej správy, špecifikujúce neexistujúce zákonné ustanovenie, uvádzal ako dôvod na odopretie nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení. Práve naopak, podľa názoru odvolateľa skutočnosť, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona, len dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť. Žalobca sa taktiež domnieva, že má nárok aj na úroky z omeškania zo zmluvných úrokov, pričom opätovne na podporu svojho stanoviska citoval z konkrétnych rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Bratislave. Na základe uvedeného potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a súčasne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Žalobca, ako úverový veriteľ, sa žalobou datovanou dňa 11.04.2017 domáhal voči žalovanému, ako dlžníkovi, zaplata sumy 5431,79 eur, úrokov vo výške 257,96 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,50 eur, zmluvného úroku vo výške 13,90 % ročne z nezaplatennej istiny 5 431,79 eur od 25. 03. 2017 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny a nezaplatených úrokov od 25. 03. 2017 do zaplata, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 4,72 eur a náhrady trov konania. Žalobca sa predmetného nároku domáhal na základe uzatvorenej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 02. 09. 2015, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 5.900,- eur za dojednaných zmluvných podmienok.

6. Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci najmä oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi - zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 02. 09. 2015, Všeobecnými obchodnými podmienkami C. H. G., a.s. účinnými od 1.3.2015 a od 15. 01. 2017, Obchodnými podmienkami pre úvery občanom účinnými od 15.12. 2014, sadzobníkom poplatkov, prehľadom splácania úveru do predčasného zosplatenia, výzvou na predčasné splatenie úveru s doručenkou a opakovaným upozornením a po ich zvážení a vyhodnotení následne na podklade takto zisteného skutkového stavu zaujal právne stanovisko obsiahnuté v rozsudku, ktorým súd meritórne rozhodol.

7. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, vychádzajúc z dôvodov a rozsahu odvolania (§ 379 a 380 CSP), po preskúmaní rozsudku prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutých výrokoch konštatuje správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvoinštančný súd rozhodol. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca, ktorý ako odvolateľ namietal vecnú správnosť v meritórnom výroku rozsudku súdu prvej inštancie, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietal dôvody a právne posúdenie veci,

pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený v meritórnom výroku rozsudku, ktorý napadol odvolaním žalobca.

8. Súd prvej inštalcie sa správne v odôvodnení rozsudku zamerail predovšetkým na právne posúdenie základného zmluvného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel. Okresný súd správne konštaloval (a v konaní nebolo spochybnené ani jednou zo strán sporu), že vzhľadom na postavenie zmluvných strán je nutné danú zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 02. 09. 2015, považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovení § 52 a násl. Občianskeho zákonníka. Okresný súd správne poukázal na to, že okrem tejto všeobecnej právnej normy na daný zmluvný vzťah dopadá aj právna úprava lex specialis a to zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy. Táto skutočnosť v odvolacom konaní sporná ani nebola. Predmetom a rámcom odvolacieho konania však bolo zodpovedanie otázky, či je z hľadiska posúdenia dôvodnosti uplatnených úrokov z poskytnutého spotrebiteľského úveru možné a nutné aplikovať na daný zmluvný vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, predovšetkým ustanovenia § 502 a § 503 Obchodného zákonníka, ktorých aplikácie sa odvolateľ dovoláva. Aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka má potom zásadný vplyv na posúdenie aj nároku veriteľa na úroky z úveru po predčasnom zosplatnení úveru a po vzniku omeškania dlžníka s vrátením sumy poskytnutého úveru.

9. Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

10. Odvolací súd sa predovšetkým vysporiadal s argumentáciou žalobcu, ktorý síce zhodne s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštalcie nespochybňuje, že daný zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nutné posudzovať z hľadiska spotrebiteľského práva a s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy, avšak argumentuje, že pokiaľ ide o omeškanie dlžníka s vrátením peňažnej sumy (ktorého právne následky sú upravené odlišne v občianskoprávnej a obchodnej úprave), táto sa spravuje ustanovením § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Odvolací súd poznamenáva, že na tento argument žalobcu, a to vzhľadom na citované zákonné ustanovenie § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a to aj za predpokladu, ak by sa inak riadili normami obchodného práva, tak nemožno prihliadnúť. Z uvedeného zákonného ustanovenia (v znení účinnom od 1. apríla 2015) vyplýva, že spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere predurčuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka nielen na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale aj na posúdenie všetkých iných právne relevantných skutočností z právneho vzťahu založeného touto zmluvou, i keď ide o absolútny obchod v zmysle Obchodného zákonníka. Odvolací súd v súvislosti s aplikáciou predmetného zákonného ustanovenia poznamenáva, že v danej veci zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol založený až po nadobudnutí účinnosti tohto zákonného ustanovenia. O to skôr je nevyhnutná už len aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka aj pri posúdení danosti a zákonnosti žalobcom uplatneného nároku na úroky po zosplatnení úveru a taktiež na úroky z omeškania aj z úrokov z úveru, teda na príslušenstvo z príslušenstva. Význam inštitútu spotrebiteľskej zmluvy a legislatívne osobitne upravených práv a povinností vo vzťahoch, v ktorých ako zmluvná strana vystupuje spotrebiteľ, spočíva v zabezpečení zvýšenej miery ochrany práv spotrebiteľa.

11. Podľa ustanovenia § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Podľa citovaného ustanovenia, odseku 2, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

12. Podľa ustanovenia § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

13. Relevantné z hľadiska posúdenia správnosti úvahy prvoinštančného súdu je zodpovedanie otázky, či bol správny záver súdu, že veriteľ si po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, ktorý bol dlžník v zmysle zmluvných dojednaní povinný dovtedy uhrádzať v splátkach (ako sa to stalo v konkrétnom prípade) môže voči dlžníkovi uplatňovať popri istine súčasne úroky, ako aj úroky z omeškania, nakoľko sa dlžník preukázateľne dostal do omeškania so splnením svojho dlhu (v dôsledku čoho aj veriteľ pristúpil k svojmu jednostrannému právnomu úkonu). V konaní nebolo sporné, že žalobca, ako veriteľ listom zo dňa 24.03.2017 vyhlásil predčasnú/mimoriadnu splatnosť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a to v dôsledku nesplácania poskytnutého úveru dlžníkom riadne a včas, bola dlžníkovi poskytnutá dodatočná lehota na zaplatenie celého dlhu vrátane príslušenstva (do 03.04.2017), pričom márnym uplynutím aj tejto dodatočnej lehoty na plnenie sa dlžník dostal do omeškania. V nadväznosti na uvedené je potom následne nutné vychádzať z citovaného ustanovenia § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý pre prípad omeškania dlžníka plniť peňažný záväzok riadne a včas, poskytuje veriteľovi právo od zmluvy odstúpiť, pričom z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že dochádza aj k modifikácii peňažného nároku veriteľa, pretože zákon ustanovuje, že pokiaľ ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení už len úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

14. Odvolací súd poznamenáva, že z tohto zákonného ustanovenia je zrejmé, že po vyhlásení predčasnej splatnosti celého úveru, resp. po ukončení celého zmluvného vzťahu výpoveďou zmluvy, je veriteľ oprávnený požadovať od dlžníka popri plnení (pričom plnenie je nutné chápať do momentu zosplatenia celého dlhu ako súhrnnú sumu zosplateného peňažného dlhu dlžníka, ktorý obsahuje jednak istinu, prípadné poplatky za poskytnutie peňažných prostriedkov, ako aj úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov), len zákonné sankčné mechanizmy za omeškanie dlžníka a to úrok z omeškania, pokiaľ nie je podľa Občianskeho zákonníka oprávnený požadovať od dlžníka poplatok z omeškania, pričom výška uvedených sankčných mechanizmov je vykonávacím predpisom limitovaná a nezávisí tak od svojvoľe veriteľa, a dokonca ani od dohody s dlžníkom. Z dikcie uvedeného zákonného ustanovenia § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka tak nevyplýva, že by bol veriteľ oprávnený po zosplatení celého dlhu (vrátane istiny, poplatkov a dovtedajších úrokov zosplateného dlhu) požadovať okrem zákonom prípustných sankčných prostriedkov z omeškania dlžníka aj úroky z dlžnej sumy. Súd prvej inštancie tak vecne správne výrokom II. rozsudku zamietol zvyšnú časť žaloby, a to čo do nároku uplatneného žalobcom na zaplatenie úroku vo výške 13,90 % ročne z nezaplatennej istiny od 25.03.2017 do zaplatenia a to z dôvodu, že v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru prináleží veriteľovi od doby zosplatenia úveru len úrok z omeškania a nie už samotný úrok z úveru, pretože dlžník sa dostal do omeškania a nastupuje tak režim platenia úrokov z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Takýto záver je logický, pretože z podstaty zmluvného úroku vyplýva, že je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré poskytol veriteľ dlžníkovi do doby splatnosti dlhu. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo ku dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru a jednak úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi a to v neprospech spotrebiteľa. Nie je pritom rozhodujúce, či splatnosť pohľadávky nastane v dohodnutej dobe, alebo skôr, ak veriteľ využil právo požadovať splatenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej splátky podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Po splatnosti pohľadávky možno požadovať len úroky z omeškania. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej má veriteľ právo na zmluvné úroky aj počas doby, v ktorej je dlžníkom v omeškaní s vrátením úveru, pretože aj počas tejto doby veriteľ nemá možnosť so svojimi peňažnými prostriedkami nakladať a dlžník by mal mať povinnosť kompenzovať veriteľa za celý čas, ktorý istinu skutočne užíval až do jej faktického vrátenia veriteľovi. Sankciou za omeškanie dlžníka a jeho motiváciou čo najskôr pohľadávku zaplatiť, ale aj kompenzáciou veriteľa za nemožnosť používať istinu, sú od okamihu, ako sa dlžník dostane do omeškania, úroky z omeškania. Zo zákona (§ 565 Občianskeho zákonníka) spotrebiteľovi stratou výhody splátok vzniká voči veriteľovi nová povinnosť - zaplatiť celú pohľadávku a to naraz, teda povinnosť zaplatiť veriteľovi nesplatenú istinu a splatné úroky, výška ktorých sa ku dňu účinnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti zo strany veriteľa zafixuje. Zákon pritom otázku splatnosti zvyšku pohľadávky po strate výhody splátok osobitne nerieši. Je preto nevyhnutné

aplikovať ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka a túto pohľadávku považovať za jednorazovo splatnú ako celok odo dňa nasledujúceho po žiadosti veriteľa, pokiaľ sa účastníci nedohodnú inak. Nakoľko pôvodný zmluvný vzťah - a tým aj vzájomné práva a povinnosti z neho vyplývajúce - sa zásadným spôsobom menia momentom vyhlásenia predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru, práve týmto okamihom nastupuje nová povinnosť spotrebiteľa a práve v tomto okamihu sa zastavuje zmluvne dohodnutá povinnosť spotrebiteľa platiť riadne dohodnuté úroky a spotrebiteľ je povinný vrátiť veriteľovi popri nesplatení istiny len tie úroky, ktoré boli splatné ku momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka - zmena v obsahu záväzku). Zmena v obsahu záväzku potom aj spôsobuje novú povinnosť dlžníka - od momentu omeškania s vrátením celej istiny vrátane kapitalizovaného úroku k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého dlhu - platiť z takejto sumy kapitalizovaného dlhu aj úroky z omeškania v zákonnej výške. Je to povinnosť dlžníka vyplývajúca ex lege - z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak by veriteľ popri riadnych úrokoch (ako ceny peňazí) od dlžníka požadoval aj úroky z omeškania z istiny, vlastne by sa istina veriteľovi zhodnocovala duplicitne. Jedenkrát vo forme riadnych úrokov, ktoré by ako cenu peňazí požadoval veriteľ za to, že dlžník nevrátil celú istinu včas, druhýkrát vo forme úrokov z omeškania, ktoré by veriteľ požadoval z toho istého titulu, teda, že spotrebiteľ nevrátil celú istinu včas. Takejto požiadavke by súd musel odoprieť ochranu okrem vyššie uvedených dôvodov aj z titulu rozporu s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), prípadne vzhľadom na zjavné zneužitie práva (článok 5 Civilného sporového poriadku). Odvolací súd s poukazom na argumentáciu uvedenú vyššie tak konštatuje, že niet zákonného ustanovenia, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania.

15. Pokiaľ žalobca v odvolaní argumentuje ustanovením § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, odhliadnuc od už uvedeného, že na spotrebiteľský právny vzťah v súlade s ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, odvolací súd pre úplnosť považuje za potrebné zdôrazniť, že táto argumentácia žalobcu by bola nesprávna aj za predpokladu aplikability Obchodného zákonníka na nespotebiteľský vzťah. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka je zrejme, že toto zákonné ustanovenie upravuje otázku splácania úrokov výlučne pre prípad predčasného splatenia úveru zo strany dlžníka. Ustanovenie zakotvuje, že ak sa naplní hypotéza prvej vety (dlžník je oprávnený vrátiť peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve), dlžník nebude povinný platiť úroky pre celé úrokové obdobie dohodnutého úveru v zmysle úverovej zmluvy, ale len do obdobia, kedy peniaze vrátil. Citované znenie ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka tak upravuje výlučne splatnosť úroku len prípade predčasného splatenia úveru zo strany dlžníka v dôsledku jeho vôle zaplatiť úver predčasne (ktorá situácia v danom spore, odhliadnuc od nemožnosti aplikovať Obchodný zákonník, v danej veci ani nenastala), pričom je nevyhnutné mať na zreteli aj skutočnosť, že Obchodný zákonník splatnosť úrokov upravuje v ustanovení § 503 ods. 1 a 2, ktoré veriteľa oprávňuje na riadny úrok len do momentu vzniku záväzku vrátiť peňažné prostriedky veriteľovi, nie do momentu ich skutočného vrátenia.

16. Taktiež pokiaľ žalobca v odvolaní argumentuje, že úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľských úveroch sú vyjadrením ceny peňazí, odvolací súd poznamenáva, že tento názor nijako nespochybňuje a úrok predstavuje vopred dojednanú odplatu za užívanie istiny. Odvolací súd poznamenáva, že banka, ako veriteľ, počas procesu kontraktácie určuje svoje úverové podmienky v rámci ktorých stanovuje aj odplatu za poskytnutie úveru za isté dohodnuté úverové obdobie a od každého veriteľa konajúceho s odbornou starostlivosťou sa očakáva, že cenu za úver si stanovuje za dané ohraničené úverové obdobie, na ktoré sa úverový vzťah uzatvára, do splatnosti pohľadávky. Preto práve cena za úver za úverové obdobie do splatnosti úveru vyjadruje cenu úveru a je teda pojmovo jednoznačne odlišiteľná od sankcií za omeškanie s plnením dlhu veriteľa. Pokiaľ sa žalobca dovoľáva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav, že veriteľ a spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve, odvolací súd poznamenáva, že bol to práve veriteľ, ktorý svojim jednostranným právnym úkonom spôsobil zmenu zmluvne dojednaných podmienok a zmenu záväzku, ktorá bola vyvolaná omeškaním spotrebiteľa a viedla k predčasnému zosplateniu úveru zo strany veriteľa. K predčasnému zosplateniu záväzku spotrebiteľa došlo teda výlučne konaním veriteľa. Bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou v obsahu záväzku určil aj nový režim ďalšieho plnenia záväzku svojim jednostranným adresným právnym úkonom. Predčasné zosplatenie úveru je sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Podstatný rozdiel medzi výhodou splátok a stavom jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ pri režime splátok nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej

sumy - istiny, ktorá sa iba postupne v pravidelných anuitných splátkach vracia a tento stav nedostatku je vykompenzovaný nárokom veriteľa na úrok z požičanej istiny. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto voľne nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu s istinou v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Pri vyvolaní stavu predčasnosti splatenia úveru tak vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných podľa splatenia úveru. Týmto právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, ktorým má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov a v dôsledku toho odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s požičanými peniazmi, ktoré dlžník nemá právo ďalej zadržiavať a stratil režim výhody splátok. Pokiaľ teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul zadržiavať peňažné prostriedky u seba a tieto naďalej legítimne užívať, nie je potom ani dôvod na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, keď spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a veriteľ by ďalej inkasoval úrok zo sumy, ktorú mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľ vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako kedy k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by boli upierané práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd by pripustením takéhoto stavu toleroval založenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami dodávateľa voči spotrebiteľovi a pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na proporionalitu práv a povinností dlžníka a veriteľa, odvolací súd poznamenáva, že tolerovaním takéhoto stavu by podporoval nielen hrubú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami v neprospech spotrebiteľa, ale aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potencionálnej nečinnosti, respektíve až zneužívať stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Odobrením takéhoto stavu a to priznaním nároku veriteľa po vyvolanej zmene obsahu záväzku požadovať od dlžníka úroky popri úrokoch z omeškania, by sa poprel celý zmysel ochrany spotrebiteľa pred nekonečným nabaľovaním istiny o ďalšie a ďalšie úroky a úroky z omeškania. Pokiaľ tak spotrebiteľ neoprávnene peňažné prostriedky zadržiava, v prípade takéhoto protiprávneho stavu patria druhej zmluvnej strane len sankcie vymedzené v ustanovení § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 a § 3a Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z..

17. Rovnako je nutné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že žalobca nemá právny nárok ani na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov od 25.03.2017 do zaplatenia. Odvolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ustanovuje zákaz veriteľom od spotrebiteľa požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Právo požadovať príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania z úrokov) veriteľovi nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia a je možné prisvedčiť aj názoru súdu prvej inštancie, že aj v prípade, ak by toto právo obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere vo svojom formulárovom koncipovaní, je nevyhnutné mať na zreteli, že dohody, prípadne iné zmluvné dojednania, podľa ktorých mal spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania platiť aj ďalšie sankcie po splatnosti pohľadávky, teda úroky z omeškania aj z úrokov, spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a sú s poukazom na zákonnú úpravu § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné a tým absolútne neplatné. Absolútne neplatné je takéto dojednanie aj s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpornosť s dobrými mravmi, pričom celkom jednoznačne tým, že popiera dikciu zákona, svojím dopadom na právny vzťah spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to výrazne v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd navyše poukazuje na znenie ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, obsahujúceho výkladové pravidlo, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

18. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Správne súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 13,90 % ročne z nezaplatených úrokov istiny aj po splatnosti úveru, teda od 24.03.2017 do zaplatenia, ako aj v časti požadovaných úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov od 25.03.2017 do zaplatenia.

19. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Odvolací súd zároveň potvrdil ako vecne správny aj závislý výrok o náhrade trov prvoinštančného konania, keďže zodpovedá ustanoveniu § 255 ods. 1 CSP a zásade procesného úspechu v konaní, pričom žalovaný voči rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie nepodal, preto odvolací súd, aj pokiaľ by eventuálne zvažoval a vyhodnocoval mieru procesného úspechu a neúspechu strán sporu (nakoľko súd sčasti žalobu zamietol), nebol by oprávnený, rešpektujúc čl. 16 ods. 3 CSP, rozhodnúť v neprospech žalobcu.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovanému, ktorému by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko mu celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).